

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
CARLES FLO, director general
IVAN GRAU, director financer
ORIOL GALLISSÀ, director comercial
JOAN SERRA, director de producció
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**ELS SOCIALISTES PUGEN
MENTRE CIU I ERC ES BARALLEN**

Ramon Tremosa
i Balcells

Professor de teoria econòmica a la UB
www.ramontremosa.cat

AL PEU DEL CANÓ
Fe cega

Més PSC = menys tripartit

Dijous passat sopava amb uns amics d'Esquerra, algun dels quals amb càrrec a l'actual govern, i per un cop a la vida vaig clavar un resultat electoral: tot i que en unes generals sempre augmenta força la participació en relació amb unes catalanes, vaig dir que Esquerra no arribaria als 300.000 vots i que amb prou feines passaria de 3 diputats (i això que van salvar el de Girona per poc més de 3.000 vots, potser gràcies als insults de Pizarro als empresaris gironins). Des de l'any 2003 he estat dient a aquests amics que no veia gens clara l'aposta estratègica d'Esquerra, tot i que ells em deien que els escèptics érem quatre gats i que el gran gruix dels militants i dels votants d'Esquerra avalaven els tripartits.

ESQUERRA VA MANTENIR EL SEU PES ELECTORAL el novembre de 2006 amb 21 diputats, per la qual cosa es pot deduir que el seu rebuig al nou l'Estatut no li va passar factura. La dutxa freda, però, que va suposar el segon pacte amb el PSC, actor i còmplice principal de la retallada de l'Estatut del Parlament, ha fet d'Esquerra un escolanet submís del PSC com ICV. Una Esquerra fora del govern segurament ara estaria capitalitzant el desgavell del darrer any i el no desplegament del nou Estatut en vigor. El primer tripartit va ser acceptat per molts votants a contracor, perquè suposava donar una oportunitat al federalisme del PSC i a l'alternança al govern. Aviat farà cinc anys que el PSC governa i els avenços en autogovern encara estan per arribar. Cada dia que passa sense resultats suposa menys vots futurs per a Esquerra.

HI HA UNA FRASE DE MONTILLA EN EL SEU debat d'investidura ("Senyor Mas, jo no hauria retallat tant l'Estatut com vostè") que a Esquerra donen per bona, però que no és compartida per bona part del seu electorat. La traïció del PSC en la tramitació de l'Estatut a Madrid és més gran que la de CiU: Esquerra va regalar al PSC el govern i aquest darrer no va actuar amb cap lleialtat en el tràmit a Madrid del nou Estatut, i fins i tot va expulsar Esquerra del govern sense escrúpols. CiU ja està purgant els seus darrers anys al govern amb el PP i Artur Mas ja està penant el seu pas per la Moncloa, però al PSC tot li és permès. Per què es demana a CiU la independència de Catalunya quan el PSC encara no ha aportat la independència de l'aeroport de Girona? Fins quan durarà la butlla del PSC?

AQUESTES ELECCIONS CONFIRMEN QUE EL PP no pot guanyar unes eleccions contra Catalunya però el seu discurs contundent contra ZP es mantindrà, ja que la seva dolça derrota en dificultarà la catarasi, a l'estil del PSOE l'any 2000. L'amenaça de canvi de la llei electoral ja s'està brandant per frenar cap concessió important de poder real a les insadollables autonomies. Els tripartits d'Esquerra no estaven pensats per a aquest escenari i un ZP consolidant-se a Madrid fa temps que menys té públicament els republicans. El PSC ja ha demostrat quin és el seu model d'Estat i ara ZP no tindrà cap problema per desplegar a conveniència el que quedi del nou Estatut. I si aquest és retallat al Tribunal Constitucional no passarà res (Pepiño Blanco dixit).

L'EXCEL-LENT RESULTAT DEL PSC és la culminació suïcida de l'enfrontament caïnita entre CiU i Esquerra

LLUÍSA JOVER

“L'excel·lent resultat del PSC pot precipitar, paradoxalment, el final del tripartit. La caiguda d'Esquerra a les municipals (40% dels vots) s'accelera ara amb la davallada a les generals (60% dels vots)”

ra. Tots dos partits l'han fet bo, donant-li una credibilitat i una pàtina catalanista que a Madrid, al Parlament realment important, encara està per demostrar. CiU aprovant-li la retallada de l'Estatut i Esquerra regalant-li el poder dues vegades, i tots dos satanitzant el PP, han facilitat extraordinàriament la feina. Al PSC el va delatar el seu subconscient en presentar la frase "ZP i Rajoy no són el mateix", quan PSOE i PP comparteixen dèficit fiscal català, dissenys radials de l'AVE i models centralitzats de gestió d'aeroports, però CiU i Esquerra se segueixen barallant entre ells. Jo esperava que CiU també baixaria, atès l'elevat nombre de votants que veia migrar cap al PSC, però CiU ha començat a recuperar un important vot prestat a Esquerra

que se sent definitivament estafat pel segon tripartit ("Si tu no hi vas, el tripartit es queda"). A CiU, però, encara se la veu massa amargada per no haver recuperat el govern. CiU ha de saber obrir la seva casa gran del catalanisme també als que van oposar-se a l'Estatut i ha de proposar una sortida per al país davant de l'asfixiant centralisme madrileny. Cal un salt en l'autogovern que no serà possible fins que CiU i Esquerra no cooperin.

L'EXCEL-LENT RESULTAT DEL PSC pot precipitar, paradoxalment, el final del tripartit. La caiguda d'Esquerra a les municipals (40% dels vots) s'accelera ara amb la davallada a les generals (60% dels vots) i amenaça de deixar Esquerra a les propes catalanes en deu diputats si manté el "qui dia passa any empeny". Si Esquerra a Madrid segueix regalant els seus vots al PSOE a canvi de la "governabilitat" tornarà el 2012 a tenir-hi un diputat. Conec gent que encara ha votat Esquerra, però donant-li una última oportunitat abans de passar al vot en blanc, a l'abstenció o a CiU. Sigui quin sigui el proper candidat d'Esquerra al Parlament, amb quin balanç s'hi presentarà si tot segueix igual? El nou model de finançament, que ara s'haurà de negociar en un context de dura recessió econòmica i amb un PSOE reforçat, i que explica el pessimisme d'alguns catedràtics propers al PSC sobre els resultats a obtenir, posen el tripartit, com diria Xavier Roig, entre l'Espanya i la paret.

Isabel
Olesti

Espectora

Encara em dura el sentiment de perplexitat que vaig tenir diumenge, a les vuit del vespre, quan sortia de votar. Passava per davant d'un bar amb la tele encesa i vaig sentir un gran aldarull, em vaig aturar i vaig veure que anunciaven els socialistes com a grans triomfadors, i amb majoria absoluta. No és que me n'alegrés o em fes ràbia, senzillament em meravellava la seguretat de les afirmacions. ¿Com es podia saber qui havia guanyat a aquella hora si tot just acabava de deixar el meu vot a les urnes? El bo del cas és que els comentaris ho apuntaven com a segur, els militants congregats davant les seus del partit saltaven d'alegria i els mateixos representants començaven a fer declaracions avalant aquest pronòstic. Altres partits s'apuntaven al ball de les enquestes. ¿I els pobres ciutadans canaris?, pensava jo. Podia imaginar la cara desencisada de l'home que tot just s'arreglava per sortir a votar. ¿Quin sentiment podia tenir aquest ciutadà escoltant uns resultats tan clars mentre intentava col·locar la papereta del Senat dins del sobre? O encara pitjor, mentre decidia on posar la creu a l'aiguabarreig de cases. Perquè, recordeu, els canaris encara tenien una hora de marge. Jo, en aquest cas, ja no m'hauria mogut de casa.

Astorada davant de tanta fe en les enquestes, vaig arribar a casa i també em vaig posar davant la pantalla. Passava el temps i la cosa ja no era tan clara per a ningú i les enquestes feien figa. Certament, el vot dels canaris havia fet pujar i baixar la gralla de diputats. I jo me n'alegrava per ells: com a mínim aquesta hora de diferència era tan important com qualsevol de les nostres.